

Skarga wniesiona w dniu 5 czerwca 2024 r. – Komisja Europejska/Republika Włoska

(Sprawa C-394/24)

(C/2024/4318)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Gattinara, M. Ioan, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

1) Stwierdzenie, że

- dokonawszy interpretacji i zastosowania art. 168-bis ust. 1 dekretu prezydenta republiki z dnia 30 maja 2002 r. nr 115 w ten sposób, że świadczenia za wynagrodzeniem usługi najmu urzędzeń do podsłuchu rozmów telefonicznych i podsłuchu otoczenia nie uznaje się za transakcję handlową w rozumieniu art. 2 pkt 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/7/UE z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych ⁽¹⁾ i
- nie zapewniając w latach 2018–2023 rzeczywistego przestrzegania przez jej organy publiczne terminów płatności określonych w art. 4 ust. 3 dyrektywy 2011/7/UE w odniesieniu do zapłaty wynagrodzenia za usługi najmu urzędzeń do podsłuchu rozmów telefonicznych i podsłuchu otoczenia,

Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy tych przepisów dyrektywy;

2) obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W zarzucie pierwszym skargi Komisja podniosła, że interpretacja i stosowanie art. 168-bis ust. 1 dekretu prezydenta republiki z dnia 30 maja 2002 r. nr 115 w ten sposób, że wyklucza on odpłatną usługę najmu urzędzeń do podsłuchu rozmów telefonicznych i podsłuchu otoczenia z zakresu pojęcia „transakcji handlowej” w rozumieniu art. 2 pkt 1 dyrektywy 2011/7/UE, jest niezgodna z zobowiązaniami wynikającymi dla Włoch z tego ostatniego przepisu. Zdaniem Komisji jest to konsekwencją wykładni literalnej, systemowej i celowościowej omawianego przepisu.

W zarzucie drugim skargi Komisja podniosła, że średni czas płatności za usługi odpłatnego najmu urzędzeń do podsłuchu rozmów telefonicznych i podsłuchu otoczenia przestrzegany przez włoskie władze w latach 2018–2023 przekracza termin 30 dni przewidziany w art. 4 ust. 3 wspomnianej dyrektywy. W konsekwencji zdaniem Komisji Republika Włoska uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z tego przepisu.

⁽¹⁾ Dz.U. 2011, L 48, s. 1.